

Parole, parole, parole...

À

Canal 3-24, dissabte 21 de gener. Ada Colau diu que el projecte dels Comuns «aposta per una república catalana social, democràtica i sobirana». Just després d'aquella notícia en venia una altra en la qual Arnaldo Otegui parlava també de la creació al País Basc d'un estat propi i deia que «eso sencillamente va a depender de si somos capaces de convencer a una mayoría social y popular de este país». Comencem pel final: si al País Basc es fes un referèndum per decidir separar-se o no d'Espanya, que triomfés el «sí» dependria del fet que aquella opció aconseguís la majoria de vots. Però l'Otegui, per fer-ho més ampul·lós i més èpic parla d'una majoria «social y popular». Com hauria de ser aquella majoria per ser «social y popular»? O dit d'una altra manera, podria ser que el referèndum es guanyés per majoria però aquella majoria no fos ni social ni popular? És necessari embolicar-ho tant per no dir res? Quan la Colau parla d'una Catalunya que sigui una república entenem el que vol dir. La resta, allò de «democràtica i sobirana» hem de pensar que ja hi va inclòs, o ho diu per no confondre-ho amb una «república bananera»? I pel que fa a «social», costa d'entendre ben bé a què es refereix, però allarga la definició i fa bonic. L'Otegui també volia una majoria «social» i allò arrencava un aplaudiment igual com aquells que esclaten als programes tipus "Sálvame", sense que ningú entengui a què treuen cap.

Quan l'Ada Colau va parlar d'aquella república «catalana, social, democràtica i sobirana», també hauria pogut afegir «popular, ecològica, sostenible, integradora, participativa, solidària, inclusiva, multicultural...» i així fins a vint o trenta parauletes més. Amb això no solucionaria cap problema, però molts se'n podrien omplir la boca i tremparien sols. Quan Franco va guanyar la guerra, Espanya va passar a ser «una grande y libre» i, per si fos poc, «una unidad de destino en lo universal», però d'allò no en menjava ningú i la realitat ja sabem tots quina era. Mentrestant, a l'altre extrem ideològic, els que vivien a la República Democràtica Alemanya, que de democràtica en tenia ben poc, haurien pagat per viure a la Federal. Els problemes de la gent no se solucionen amb paraules eufòniques. Ni tan sols serveixen per guanyar eleccions. Rajoy ho sap prou bé: diu «amigas y amigos» i se'ls posa a la butxaca. Quin panorama més trist.

Foto: EFE